

РЕШЕНИЕ

№ 2122

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 01.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **206** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. М. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Н. А., с посочен съдебен адрес в [населено място], срещу Заповед № 21-4332-006861 / 03.12.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б. М от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която е наложена ПАМ – временно спиране от движение на МПС за срок от 3 месеца. В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед поради липса на компетентност на издалия я орган, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби, неспазване на установената форма и противоречие с целта на закона. Оспорва се описаната в заповедта фактическа обстановка. В заповедта не била посочена конкретна норма на ЗДвП, която да се счита за нарушена. Фактическите основания за налагане на ПАМ не установявали ползване на пътя за друга цел, освен обичайната – превоз на хора. Липсата на относими към предмета на нарушението факти представлявали съществено нарушение на закона, тъй като не давали възможност на лицето да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено и адекватно да организира защитата си. Липсвало конкретно предложение от разпоредбата, сочена за правно основание за налагането на ПАМ. Липсвало пояснение по отношение на кой автомобил се налага ПАМ. Нарушени били чл. 35 и чл. 36, ал. 3

АПК, във връзка с изясняване на фактите и обстоятелствата, както и с преценката на доказателствата. Искане се отменя на оспорената заповед, като се претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. А., който поддържа жалбата и моли оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Допълнителни съображения излага в депозирана писмена защита.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на К. М. М., за това, че на 23.11.2021 г., около 12:00 часа в [населено място], по бул. В., с посока на движение от ул. Ш. П. към бул. П. С., около № 73, е управлявал личния си лек автомобил марка Лексус модел ИС 200, с регистрационен номер СВ 2660 РН, като използвал пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз за пътници и товари – управлявал МПС с динамично променяне на надлъжното ускорение в напречно ускорение (демонстративен дрифт), около 5 последователни пъти. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което е съставен АУАН Серия ГА №542500 от 23.11. 2021г. Актът е съставен от мл. автоконтрольор от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по данни на свидетели – очевидци – В. П. В. и Р. Р. Е. с посочен ЕГН.

В хода на съдебното следствие е разпитана като свидетел Й. Ясенова Д., която в свидетелските си показания отрича да е имало занасяне на автомобила след излизането от паркинга. Поддържа, че скоростта е била „нормална“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Съгласно Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2 от ЗДвП, са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед на това, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му. В тази връзка възраженията за нищожност на заповедта са неоснователни.

Оспореният административен акт е издаден и при спазване изискванията за форма, същият е мотивиран с изложени в него фактически и правни основания. Спазени са и административнопроизводствените правила.

Заповедта съответства и на материалния закон. Съгласно чл.171, т.2, б. „м“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на

административните нарушения се прилагат ПАМ временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари - за срок три месеца. В случая фактическите основания за налагане на мярката, изложени в обстоятелствената част на заповедта са: „водачът използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари – управлява МПС с динамично променяне на надлъжното ускорение в напречно ускорение (демонстративен дрифт) около 5 последователни пъти“.

В процесната заповед е посочено, че същата се издава във връзка със съставения АУАН Серия GA №542500 от 23.11. 2021г., който е приложен като част от административната преписка. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. посочените в АУАН факти и обстоятелствата се считат за осъществени докато не бъдат оборени по съответния процесуален ред. В конкретния случай това означава, че фактическите констатации, посочени в акта, на който административният орган се е позовал, а именно, че жалбоподателят е управлявал моторното превозно средство с демонстративен дрифт, следва да се считат за установени до доказване на противното. Тежестта за оборване на тези фактически констатации е на жалбоподателя. Съдът намира, че събраните по делото гласни доказателства не оборват констатациите в акта. Показанията на св. Д. не са достатъчни, а и надеждни, за да се противопоставят на материалната доказателствена сила, с която се ползва АУАН. Съдът не дава вяра на показанията на свидетеля, от една страна, поради близките ѝ отношения с жалбоподателя, а от друга, поради наличието на несъответствие в самите показания. Жалбоподателката твърди, че е трябвало да бъде закарана от жалбоподателя в болницата за извършване на процедура, заради което тя е отишла да го вземе от НДК. Ако това е вярно и на същата е предстояла болнична манипулация, то тя не би чакала около три часа, колкото твърди, че е отнело пристигането на органите на пътната полиция и съставянето на акта, а би предприела придвижване по друг начин - пеша или с обществен транспорт. Ако действително жалбоподателят е следвало да закара и да придружи свидетелката в болницата, житейската логика сочи, че тя не би рискувала пропускане на процедурата, както твърди, че е станало заради изчакване на полицейските органи и приключване проверката. Тоест няма правододобно обяснение защо ако свидетелката действително е следвало да отиде на медицинска процедура, тя е изчакала около три часа в колата с жалбоподателя, вместо да организира придвижването си по друг начин. Това несъответствие в показанията на свидетеля наред с липсата на други доказателства, които да подкрепят тяхната достоверност, обуславя ниската им доказателствена стойност и негодността им в крайна сметка да оборят фактическите констатации в АУАН, възпроизведени в процесната заповед. При това положение, съдът приема, че е била осъществена визираната в разпоредбата на чл. 171, т.2, б. "м", предл. последно от ЗДвП хипотеза, която съставлява предпоставка за прилагане на принудителната административна мярка.

Предвид изложеното дотук, оспорената заповед се явява законосъобразна по всички критерии на чл.146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото сторените от жалбоподателя разноски остават за негова

сметка.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,
Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. М. М. срещу Заповед № 21-4332-006861 / 03.12.2021г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б. М от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: